

De noves economies

Fins ara, la globalització ha estat una globalització incompleta. S'han globalitzat l'economia i els mercats. I encara no tots ni del tot. La globalització de les mercaderies és només parcial. I la del mercat de treball planteja dificultats evidents, com demostra cada dia el fenomen de la immigració. Però és que, a més, i sobretot, aquesta globalització dels mercats no ha anat acompanyada ni de la dels drets socials i polítics, ni de la dels instruments necessaris per ordenar i regular l'economia. És a dir, dels governs. No és una globalització «global»; ni ètica, com ens recorda A. Cortina en l'entrevista que publiquem. Els moviments anomenats antiglobalització ens han obligat, a tots plegats, a desvetllar-nos. Les seves preocupacions posen en molts casos el dit a la ferida de quins són els problemes reals que ens hem de plantejar. I l'esquerra de govern, l'esquerra majoritària, haurà d'anar-los incorporant a la seva agenda.

En aquest número de **FRC** tractem els més sensibles d'aquests problemes. En primer lloc, l'impost Tobin (la «Tobin Tax»), amb un article de J. M. Eguiagaray i un resum de la proposta que P. B. Spahn va realitzar per encàrrec del govern federal de la RFA. Per la seva banda, F. Barnadas i J. Ll. Estragués tracten la problemàtica de la lluita contra els paradisos fiscals. Finalment, M. Millet i L. de Sebastián aborden la qüestió de la condonació del deute extern dels països pobres. En tots els casos, la conclusió és clara: la globalització de l'economia té conseqüències negatives, especialment per algunes parts de la humanitat si, al seu costat, no hi ha una acció coordinada i efectiva dels poders públics per fer valer els drets dels ciutadans. Això no vol dir que haguem de fer marxa enrera en la globalització de l'economia. Però de la mateixa manera que el mercat nacional necessitava el contrapès de l'Estat nacional, avui el mercat mundial necessita els contrapesos polítics i institucionals adequats.

A Europa, tot això és encara més necessari, perquè el grau d'integració de les nostres economies és molt més elevat. Més que mai calen progressos de veritat cap a la integració política i institucional. També aquest número de FRC hi dedica una atenció especial, amb els articles de J. M. Molins i R. Nonell sobre les noves regulacions i la construcció europea. I el dossier sobre el model escandinau, amb aportacions de O. Kangas, J. Palme i N. Ploug, que analitzen les experiències de Finlàndia, Suècia i Dinamarca, i de G. Esping-Andersen i A. Castells. El model escandinau ens resulta d'interès per moltes raons. Primer, per saber el que ens queda per fer en diversos camps: per exemple, en polítiques de família i en polítiques actives d'ocupació. Per la seva capacitat per compaginar la igualtat de drets socials a nivell 'nacional', amb una gran descentralització de la gestió cap als governs locals. Després, perquè és la demostració que el consens social entorn de l'Estat del benestar (i especialment, el suport de les classes mitjanes) no s'aconsegueix baixant impostos sinó oferint serveis públics universals i de qualitat, que no obliguin a aquests sectors socials a buscar en el sector privat allò que el sector públic no els proporciona.

I finalment, perquè és el millor exponent del que anomenem el model social europeu. Aquest model que ens ofereix un equilibri, del que els europeus ens sentim orgullosos, entre mercat i Estat, risc i seguretat, lliure iniciativa i cohesió social, drets

socials i esperit emprenedor. Aquest model té alguna cosa a oferir a un món que busca una alternativa al fonamentalisme de mercat i en el que el que cal és precisament avançar de veritat en els contrapesos polítics i institucionals a la globalització de l'economia. També per aquesta raó volem més Europa, una Europa més present al món, perquè aquesta Europa és més necessària que mai.

Fundació Rafael Campalans